

Αετοπειρίτικα

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τακ. Γραφείο
ΚΚΑ
Αριθμός Άδειας
01-4555

Όταν ξεχνάς το χωριό σου, είναι σαν να ξεχνάς τον ίδιο σου τον εαυτό.

Διμηνιαία έκδοση

Νέα

της Αδελφότητας

ΑΕΤΟΠΕΤΡΑ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Γραφεία: Ελ. Βενιζέλου 91, 2ος όροφος - ΤΗΛ.-FAX: 210-4224262 Τ.Κ.185 34, Πειραιάς
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2018- - Έτος 32ο - Αρ. φύλλου 193 - Τιμή φύλλου 0,01 ευρώ

Στιγμές από τη φετινή χοροεσπερίδα μας!

Το Σάββατο 3 Μαρτίου 2018 πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη χοροεσπερίδα της Αδελφότητάς μας στο ανακαινισμένο περιβάλλον του Belvedere, ακολουθώντας την περσινή επιτυχημένη συνταγή. Η αίθουσα ήταν κατάμεστη από σχεδόν 300 άτομα, Αετοπετρίτες και φίλους από γειτονικά και όχι μόνο χωριά και Συλλόγους, καθώς πολλοί εκπρόσωποι Αδελφοτήτων μας τίμησαν με την παρουσία τους. Μαζί μας ήταν επίσης και οι εκπρόσωποι της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδος, η κ. Ελένη Ντάσιου, η Αετοπετρίτισσα Μαρίνα Τζάκου (σύζυγος Θεοδ. Κ. Βουρεκά) και ο Αλεξ. Λαμπρίδης, τ. έφορος Πολιτισμού της ΠΣΕ.

Άποψη της αίθουσας

Η μεγάλη προσέλευση του κόσμου μάς ευχαρίστησε όλους πάρα πολύ, ενίσχυσε σημαντικά από οικονομικής άποψης την Αδελφότητά μας, λόγω και της μεγάλης ανταπόκρισης του κόσμου στη λαχειοφόρο αγορά, αλλά παράλληλα πρέπει να αποτελέσει κίνητρο, ώστε να παρακινήθουν ακόμη περισσότερο οι ίδιοι οι Αετοπετρίτες, μεγαλύτεροι, αλλά και νεότεροι, με ή χωρίς παιδιά, ώστε να δίνουν το παρόν στο οποιοδήποτε κάλεσμα του χωριού μας. Μόνο με την παρου-

Στιγμιότυπο από τη Χοροεσπερίδα

σία όλων μας στις εκδηλώσεις της Αδελφότητας, θα μπορέσει να στηριχτεί και να συνεχιστεί η δράση της στο μέλλον, καθώς παρά τη μακρόχρονη πορεία της εξακολουθεί να έχει ισχυρή δυναμική ξεπερνώντας ακόμη και τις αντίξοες για όλους μας οικονομικές συνθήκες.

Μετά το αρχικό καλωσόρισμα του Προέδρου Νικ. Ζέκη και τον σύντομο χαιρετισμό ενός εκ των εκπροσώπων της ΠΣΕ, του κ. Αλεξ. Λαμπρίδη, η Αδελφότητα επιβράβευσε όπως κάθε χρόνο, τους νέους και νέες Αετοπετρίτες και Αετοπετρίτισσες για την επίδοσή τους στα γράμματα και την εισαγωγή τους στα Ανώτατα και Ανώτερα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Το σημαντικό είναι ότι τα περισσότερα παιδιά ήταν παρόντα με την οικογένειά τους στην εκδήλωση, για να παραλάβουν τον έπαινο και τα συμβολικά δώρα τους, και βρέθηκαν έτσι πιο κοντά στην αετοπετρίτικη οικογένεια. Φέτος τιμήθηκαν οι:

• **Κουρή Μαρία** (εγγονή της Βασιλικής Τσαμπούρη - Κουρή), που αποφοίτησε από το Γυμνάσιο με βαθμό 19 και 8/14

• **Αντωνοπούλου Ιφιγένεια** (εγγονή του Παν. Μπαλωμένου), για την εισαγωγή της στο Τμήμα Μέσων Ενημέρωσης και Επικοινωνίας του Παντείου Παν/μίου

• **Αρμενιάκος Σωτήρης** (εγγονός της Ματίνας Λέτσα), για την εισαγωγή του στο Μαθηματικό Αθηνών

• **Βασιλείου Λάμπρος** (εγγονός της Θεοδώρας Κων/νου Μηλιώνη), που πέτυχε στο τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων στο Ηράκλειο της Κρήτης.

• **Βενέτη Ζενή**, για την εισαγωγή της στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Οικονομικών Σπουδών (ΑΣΟΕΕ)

• **Ναλμπαντιδή Άννα** (κόρη της Ευαγγελίας Ιω. Τσαμπούρη), που πέτυχε στο τμήμα Στατιστικής του Οικονομικού Παν/μίου Αθηνών (ΑΣΟΕΕ)

• **Τσέλου Αθανασία** (εγγονή της Μαριάννας Βουρεκά), που εισήχθη στην Ιατρική Σχολή Αθηνών

• **Χατζαντουριάν Ιωάννα** (εγγονή της Δήμητρας Μάνου), για την εισαγωγή της στο Τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών Θεσσαλίας

• **Χατζηστάμου Μαριάνθη** (εγγονή της Μαριάνθης Μάνου - Μαντζούκη), που πέτυχε στο Τμήμα Φυσικής Αγωγής Τρικάλων

Το Δ.Σ. έκρινε, επίσης, σημαντικό να τιμήσει δημόσια στη χοροεσπερίδα μας την Κική Σιόμπολα, Γεν. Γραμματέα της Αδελφότητας Γρανιτοπούλας και επί σειρά ετών ενεργό μέλος του Χορευτικού μας. Ο λόγος αυτής της επιβράβευσης είναι ότι η Κική ως κοντοχωριανή, αποδεικνύοντας έμπρακτα τα φιλικά της αισθήματα προς το χωριό μας, είναι η μοναδική που έχει προσφέρει ήδη δυο φορές αίμα στην Τράπεζα Αίματος της Αδελφότητάς μας, ανταποκρινόμενη στις συνεχείς εκκλήσεις μας για ενίσχυση αυτής της προσπάθειας.

Η συνέχεια της βραδιάς ανήκε δικαιοματικά στα Χορευτικά μας. Μετά από πολλά χρόνια καμαρώσαμε όλοι τα φυντανάκια της Αετόπετρας, που σε σύντομο χρονικό διάστημα κατάφεραν να παρουσιάσουν όσο καλύτερα μπορούσαν το αποτέλεσμα της προσπάθειάς τους και δικαίως καταχειροκροτήθηκαν από όλους τους παρευρισκόμενους. Τη σκυτάλη πή-

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Καλούνται τα μέλη της Αδελφότητας Αετόπετρας να παρευρεθούν στη Β' Τακτική Γεν. Συνέλευση, την **Κυριακή 6 Μαΐου 2018, στις 18.30 πμ.**, στην αίθουσα του Ηπειρωτικού Συνδέσμου Πειραιά, στην οδό Φίλωνος 11, με τα εξής θέματα:

- Εκλογή Προέδρου και Γραμματέα της Γεν. Συνέλευσης.
- Έγκριση Πρακτικών προηγούμενης Γεν. Συνέλευσης.
- Έκθεση της Εξελεγκτικής Επιτροπής.
- Έκθεση Πεπραγμένων και απολογισμός του απελθόντος Δ.Σ.
- Εκλογή Εξελεγκτικής Επιτροπής.
- Εκλογή Εφορευτικής Επιτροπής Αρχαιρεσιών.
- Αρχαιρεσίες για την ανάδειξη νέου Δ. Σ.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΟΛΩΝ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

Οι αιτήσεις υποψηφιότητας για το νέο Δ.Σ. πρέπει να κατατεθούν εγγράφως ή ηλεκτρονικά σε οποιοδήποτε μέλος του Δ.Σ. το αργότερο μέχρι 30/4/2018.

ΕΥΧΕΣ

Η Αδελφότητα Αετόπετρας εύχεται σε όλους τους Αετοπετρίτες και τις Αετοπετρίτισσες, **ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ**, με την ελπίδα το Αναστάσιμο Μήνυμα να φέρει σε όλους μας υγεία, αγάπη, γαλήνη ψυχής, πληρότητα και ευτυχία. Είδη το Αναστάσιμο Φως να φωτίζει και να ζεσταίνει τη ζωή μας.
Το Δ.Σ.

ραν οι «έμπειροι» του μεγάλου Χορευτικού, που για μια ακόμη φορά απέσπασαν τις πιο θετικές κριτικές, δημιουργώντας την προσδοκία ότι οι νέες και νέοι του χωριού μας θα παρακινήθουν και θα πλαισιώσουν το Χορευτικό, συμμετέχοντας στις πρόβες και στις παραστάσεις, τις οποίες συχνά καλείται να παρουσιάσει σε διάφορες εκδηλώσεις φορέων και Συλλόγων.

Με αφετηρία αυτό το όμορφο ξεκίνημα, η εξέλιξη της βραδιάς ήταν, όπως αναμενόταν, ιδιαίτερα επιτυχημένη, καθώς το γλέντι που ακολούθησε κράτησε με αμείωτο κέφι μέχρι τις πρωινές ώρες. Ο κύκλος του χορού πλάταινε διαρκώς στο άκουσμα του κλαρίνου του «Αετοπετρίτη» Βασιλή Τόλη, που χρόνια τώρα δίνει τόνο και ρυθμό στα γλέντια μας, και του «φίλου της Αετόπετρας» Τάσου Μαγκλάρα, που έδωσε το δικό του ηχοχρώμα συνοδεύοντας τα βήματά μας στον χορό.

Αετοπετρίτες και φίλοι της Αετόπετρας, όλοι μαζί στον ίδιο κύκλο, με την ίδια διάθεση, επιβεβαίωσαν πόσο σημαντικό είναι να ανταμώνουν οι άνθρωποι και να σμίγουν οι παρέες. Έδειξαν ότι «δηλώνοντας το παρόν» διασώζεται το παρελθόν και χτίζεται το μέλλον, ότι η παρουσία εξασφαλίζει τη συνέχεια, ότι το «μαζί» δημιουργεί εκείνους τους συνεκτικούς δεσμούς που θα κρατήσουν ζωντανό το χωριό μας.

Ήταν ένα πολύ όμορφο βράδυ. Αλλά του χρόνου, ας προσπαθήσουμε να είμαστε ακόμη περισσότεροι, ενισχύοντας με τη συμμετοχή μας αυτό το ζωογόνο κύτταρο της Αετόπετρας, την Αδελφότητά μας...

Τσαμπούρη Ευαγγελία

Το παιδικό μας Χορευτικό

Σε πρώτο πλάνο Βασίλης Τόλης, Τάσος Μαγκλάρας. Διακρίνονται και οι Νίκος Κοντός και Αλέξανδρος Μαγκλάρας

Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΕΤΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Τον Φεβρουάριο του 2002 και τον Μάρτιο του 2003 εκδόθηκαν από τις διοικήσεις της Αδελφότητας Αετόπετρας Δωδώνης Ιωαννίνων πενήντα (50) τόμοι των εφημερίδων της Αδελφότητάς μας «Αετοπειρίτικα Νέα». Σε κάθε τόμο μπήκαν 102 εφημερίδες, αρχίζοντας από την έκδοσή της τον Απρίλιο - Μάιο 1985 (αρ. φύλλου 1) και τελειώνοντας στους μήνες Νοέμβριο - Δεκέμβριο 2002 (αρ. φύλλου 102) ήτοι 17 χρόνια και εννέα μήνες.

Για την ιστορία, γράφω τα παρακάτω (έστω και αργά), για να μάθουν οι νεότεροι του χωριού μας.

Η εφημερίδα της Αδελφότητάς μας «Αετοπειρίτικα Νέα» εκδόθηκε τον Απρίλιο του 1985 στην Αθήνα από την τότε διοίκηση, αφού η έκδοσή της αποφασίστηκε στη Γενική Συνέλευση της 31ης Μαρτίου 1985 της Αδελφότητάς μας.

Στη διοίκηση που έβγαλε την εφημερίδα ήταν οι παρακάτω:

• Παναγιώτης Γ. Μάνος (πρόεδρος), 2) Γεώργιος Π. Μηλιώνης (αντιπρόεδρος), 3) Ευάγγελος Θεοχ. Μάνος (γεν. γραμματέας, αείμνηστος), 4) Θεόδωρος Ν. Ζέκης (ταμί-ας), και μέλη Καλλιρόη Μάντζιου (κόρη της Δέσποινας Αν. Λαυρέντζου), Κων/νος Παν. Παππάς, Ιωάννης Δημ. (Τάκη) Μάνος, Αλεξάνδρα Τριανταφύλλου (το γένος Αναστ. Ζόγκαρη, αείμνηστη).

Στις διοικήσεις της Αδελφότητας του 2002 και 2003 που έβγαλαν τους τόμους (20 τόμους το 2002 και 30 το 2003) ήταν οι παρακάτω:

• Βασίλειος Κ. Κολοβός (πρόεδρος), 2)

Κώστας Αν. Βουρεκάς (αντιπρόεδρος), 3) Γεωργία Παν. Μπουρατζή (το γένος Θωμά Ζόγκαρη, γεν. γραμματέας), 4) Αλεξάνδρα Μερσι-νιά (το γένος Βασιλείου Ε. Μάνου, ταμί-ας), 5) Μαριάνθη Ζήκου (έφορος) και μέλη Ελένη Γρ. Κολοβού (αείμνηστη), Βασιλική Κουρή (το γένος Χαριλάου Τσαμπούρη), Δήμητρα Δημ. (Τάκη) Μάνου, Ευστάθιος Χρ. Παππάς, Γεωργία Παν. Παππά και Αθηνά Αθ. Σίλη (κόρη της Ελένης Κων/νου Μάνου).

Σε κάθε τόμο μπήκαν 214 φύλλα με αριθμό εφημερίδων 102. Στους 50 τόμους βγήκαν σε φωτοτυπίες 10700 φύλλα διαστάσεων 25 x 36 εκατοστά. Η ταξινόμηση των εφημερίδων κατ' αύξοντα αριθμό για κάθε τόμο και η αντιγραφή των κειμένων κάθε εφημερίδας είναι μια τεράστια εργασία που έγινε από τον συνταξιούχο πρόεδρο Βασ. Κολοβό και τα μέλη της διοικήσεως

Στον πρόλογο των τόμων αναφέρεται ότι βοήθησε και ο Παναγιώτης Μπουρατζής (γιος της Μηλιάς Σταύρου Ζήκου από την Αετόπετρα) από το χωριό Βασιλόπουλο, σύζυγος της γεν. γραμματέως Γεωργίας Μπουρατζή.

Έστω και αργά, χρειάζονται έπαινοι τόσο στη διοίκηση της Αδελφότητας που έβγαλε την εφημερίδα, όσο και στις διοικήσεις που έβγαλαν τους τόμους.

Χαϊδάρη, Ιανουάριος 2018

Γρηγόρης Γ. Μάνος

Καινούρια

ΠΕΝΘΗ

• Στις 31

Οκτωβρίου

2018 απεβίωσε

ο Παναγιώτης Λαυρέντζος και η τελετή της ταφής έγινε στο Γ' Νεκροταφείο. Στις 10 Δεκεμβρίου εψάλη στον Ιερό Ναό των Ταξιαρχών στον Κορυδαλλό επιμνημόσυνη δέηση στη μνήμη των σαράντα ημερών από τον θάνατό του (εκ παραδρομής δε δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φύλλο).

• Στις 16 Μαρτίου 2018 έφυγε από κοντά μας η Κική, σύζυγος Σπύρου Μάνου, και η Εξόδιος Ακολουθία τελέστηκε στους Αγ. Θεοδώρους.

• Στις 17 Μαρτίου 2018 έφυγε από τη ζωή πλήρης ημερών η Βασιλική Κολοβού και η Εξόδιος Ακολουθία εψάλη την επομένη στην Αγία Παρασκευή στο χωριό.

Το Δ.Σ. συλλυπείται θερμά τις οικογένειες των εκλιπόντων.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

• Ο Ευάγγελος Ιω. Μάνος πρόσφερε 50 ευρώ στην Αδελφότητα για τις ανάγκες της χοροεσπερίδας.

• Τα παιδιά, τα εγγόνια και τα δισέγγονα της Βασιλικής Κολοβού προσφέρουν στη μνήμη της το ποσό των 100 ευρώ για τις ανάγκες της Αδελφότητας.

• Η οικογένεια Βασίλη Βαταβάλη προσφέρει στην Αδελφότητα το ποσό των 100 ευρώ στη μνήμη της αδελφής και θείας Βασιλικής Κολοβού.

• Η Ασπασία Φωτίου προσφέρει στην Εκκλησία το ποσό των 50 ευρώ στη μνήμη της Βασιλικής Κολοβού.

• Η οικογένεια Ιωάννη Θεοδ. Μάνου πρόσφερε στην Αδελφότητα 30 ευρώ στη μνήμη του.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

• Το Δ.Σ. της Αδελφότητας ευχαριστεί θερμά την κ. Δώρα Τριανταφύλλου για την πρωτοβουλία της να προσφέρει τα υφάσματα και την προσωπική της εργασία, προκειμένου να ραφτούν πέντε γυναικείες παραδοσιακές φορεσιές, για να αξιοποιηθούν τα αντίστοιχα σεγκούνια που διέθετε η Αδελφότητα στα Γραφεία της και δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν. Συνολικά, η Αδελφότητά μας διαθέτει πλέον 13 γυναικείες φορεσιές.

• Ευχαριστεί, επίσης, και τους παραπάνω χωριανούς για την οποιαδήποτε προσφορά τους.

• Η Εκκλησιαστική Επιτροπή ευχαριστεί την οικογένεια Μιχ. Μπαλωμένου για τις προσφορές της στο Οστεοφυλάκιο του χωριού και την Ασπασία Φωτίου για την προσφορά των 50 ευρώ στην Εκκλησία.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΗ ΠΟΙΗΤΗ ΜΙΧΑΛΗ ΓΚΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΥΣ ΤΗΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ

ΓΕΦΥΡΙ ΠΕΤΡΙΝΟ

Εκεί που σμίγουν δυο ποτάμια
και αδελφώνουν τα νερά
ένα γεφύρι πέτρινο
απλώνει τ' άσπρα του φτερά.

Ξέρω τα χέρια που το χτίσανε
τα πόδια που το περπατήσανε.

Κρυμμένο μέσα στα πλατάνια
ακούει τ' άγρυπνο νερό
ένα γεφύρι πέτρινο
που ταξιδεύει στον καιρό.

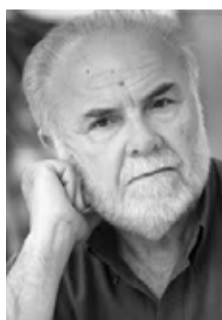
Ξέρω τα χέρια που το χτίσανε
τα χείλη που το τραγουδήσανε.

Αφιερωμένο εξαιρετικά στους αριστούχους μαθητές και μαθήτριες φυσικά, που κατάγονται από την Αετόπετρα, για να θυμούνται γονείς, παπούδες και γιαγιάδες, μέχρι τον Όμηρο, τον προ-προ-προ-παπού όλων μας. Με πολλή αγάπη και πολλές ελπίδες ότι εσείς θα μας βοηθήσετε "να ση-

κωθούμε λίγο ψηλότερα!". Είναι στο χέρι σας.

(Εμείς τα κάναμε ροϊ-δο...) Μιχάλης Γκανάς

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας Αετόπετρας αισθάνεται την ανάγκη να εκφράσει τις πιο θερμές ευχαριστίες του στον εξέχοντα Ηπειρώτη Λογοτέχνη

Μιχάλη Γκανά, ο οποίος ανταποκρίνεται πάντοτε θετικά τα τελευταία δύο χρόνια στην παράκλησή μας να επιβραβεύει και ο ίδιος με τον σημαίνοντα λόγο του τις προσπάθειες των αριστούχων μαθητών και μαθητριών του χωριού μας. Το 2017 υπέγραψε με ιδιόχειρη αφιέρωση τα αντίτυπα του βιβλίου του «Οδύσσεια», που δώρισε η Αδελφότητα στους βραβευθέντες, ενώ το 2018, λόγω απουσίας του στο εξωτερικό, απέστειλε στην εφημερίδα μας ένα κείμενο απευθυνόμενος στους / στις αριστούχους μας.

Ο Μιχάλης Γκανάς γεννήθηκε στον Τσαμαντά Θεσπρωτίας το 1944. Το 1948 βρέθηκε στην Αλβανία και μετά στην Ουγγαρία μαζί με την οικογένειά του. Επέστρεψε στη Ελλάδα το 1954. Το χρονικό αυτής της περιπέτειας καταγράφηκε στο πεζό Μητριά πατρίδα (Κείμενα, Αθήνα 1981). Το 1962 κατέβηκε στην Αθήνα, για να σπουδάσει Νομικά, αλλά δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του για λόγους βιοποριστικούς. Βιβλιοπώλης για μια δεκαπενταετία στη «Δωδώνη», συνεργάστηκε αργότερα με την κρατική τηλεόραση ως επιμελητής λογοτεχνικών εκπομπών και σεναριογράφος. Από το 1989 ως τη συνταξιοδότησή του το 2005 εργάστηκε ως κειμενογράφος σε διαφημιστική εταιρεία.

Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί σε διάφορες γλώσσες, ενώ στίχοι του έχουν μελοποιηθεί από γνωστούς Έλληνες και ξένους μουσικοσυνθέτες όπως ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Θανάσης Γκαϊφύλλιας, ο Δημήτρης Παπαδημητρίου, ο Ara Dinkjian, κ.α.

Μετάφρασε τις Νεφέλες του Αριστοφάνη για το Θέατρο Τέχνης-Κάρολος Κουν (1991), τους Επτά επί Θήβας του Αισχύλου για το ΔΗΠΕΘΕ Πατρών (1994) και το Άσμα ασμάτων (Μελάνι, Αθήνα 2005).

Το 1994 τιμήθηκε με το Β' Κρατικό Βραβείο Ποίησης για το έργο του Παραλογή και το 2011 βραβεύτηκε για το σύνολο του ποιητικού του έργου από την Ακαδημία Αθηνών.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ

Με αυτή τη φωτογραφία έχω χαρεί πάρα πολύ. Είναι - μετά από αρκετά χρόνια - η πρώτη φορά που πολλά Αετοπειρίτπουλα συγκεντρώνονται και παρουσιάζουν κάτι που είχε μείνει πια στην ιστορία. Ή τουλάχιστον, έτσι έμοιαζε. Δε θα σταθώ σε πρόσωπα και υπεύθυνους που συνετέλεσαν, για να συμβεί αυτό. Έτσι κι αλλιώς κανείς τους δε θα έκανε ό,τι έκανε, για να πάρει τα εύσημα.

Ένα μεγάλο μπράβο στις οικογένειες αυτών των παιδιών, αξίζει ωστόσο. Χωρίς να έχει σημασία το κίνητρο που ώθησε τους γονείς να θυσιάσουν τον χρόνο τους, για να καταφέρουν τα παιδιά, μέσα από σειρά προβών, να βγει αυτό που θαυμάσαμε όλοι, υποστηρίζω πως κατόρθωσαν κάτι πολύ σπουδαίο!

Ορμώμενος μόνο από την προσωπική μου εμπειρία ως μέλος του μικρού - κάποτε - χορευτικού, εκφράζω την ελπίδα ότι τα ίδια, όμορφα συναισθήματα θα διακατέχουν και αυτές τις λεβέντισσες και τους λεβέντες που με καμάρι και τόλμη βγήκαν να παρουσιάσουν σε πλήθος κόσμου την προσπάθειά τους. Το να ανήκεις σε μια ομάδα με κοινούς διαύλους επικοινωνίας, κοινά ενδιαφέροντα και κοινούς στόχους, γίνεται σπουδαία αρετή, όταν υπάρχει και η κοινή ρίζα. Δένεται με πρόσωπα και καταστάσεις που - αν και όχι συχνά - έχεις ευκαιρίες και συναντάς, επηρεάζοντας και διαμορφώνοντας την προσωπική σου ιστορία μέσα στον χρόνο. Σίγουρα τα παιδιά δεν το αντιλαμβάνονται αυτό τώρα. Κι εγώ να περνάω καλά ήθελα και δε σκεφτόμουν τίποτε άλλο. Τώρα, όμως, αυτές οι μνήμες που ξεπηδούν είναι ό,τι πολυτιμότερο έχει χαρακτηί στο βιβλίο της δικής μου ιστορίας.

Χωρίς να ξέρουμε αν θα συνεχιστεί όλη αυτή η προσπάθεια, πιστεύω τελικά πως το χωριό αυτό έχει ένα σοβαρό θεμέλιο που πρέπει με κάθε τρόπο να συντηρηθεί.

Δείχνει πολύ ομορφότερη η Αετόπετρα έτσι. Δε συμφωνείτε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Π. ΜΠΑΤΣΟΣ

ΑΕΤΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ
Ιδιοκτήτης
Αδελφότητα Αετόπετρας
Δωδώνης Ηπείρου
Ελ. Βενιζέλου 91
185 34., Πειραιάς
τηλ.-fax: 210-4224262

Εκδότης:
Ο Πρόεδρος
της Αδελφότητας
Νικόλαος Ζέκης
Τοσίτσα 14
Ηλιοπούλη
τηλ. 210 9737445

αποστολή συνεργασιών
& κειμένων ηλεκτρονικά:
klonodesign@gmail.com
Σχεδιασμός:
Α. Χαλκιοπούλου,

Η στήλη της νεοδαίας ΜΥΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Παράδοση, μια διαχρονική αξία. Μια αλυσίδα ανάμεσα στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Με την παράδοση κρατούμε αυτό που έχουμε και προσθέτουμε αυτό που δημιουργούμε.

Ωστόσο είναι επιλογή του καθενός αν θέλει να είναι συνδεδεμένος με αυτή την αλυσίδα. Μεγαλώνοντας, λοιπόν, εγώ αποφάσισα ότι θέλω να είμαι ένας από αυτούς τους κρίκους κι έτσι με κάθε ευκαιρία προσπάθησα να είμαι κοντά στα ήθη και στα έθιμα του τόπου.

Πρόσφατα, μέσω του Χορευτικού μας, είχα την τύχη να παρενθώ σε μια μεγάλη γιορτή για την Ήπειρό μας, στην « ΠΙΤΑ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΗ» στο ΣΕΦ.

Το συναίσθημα που ένιωσα κυρίως ήταν

χαρά αλλά και υπερηφάνεια. Υπερηφάνεια για όλους αυτούς τους ανθρώπους που παρευρίσκονταν εκεί, προσθέτοντας ένα κομματάκι σε αυτό το πάζι που συνθέτει την παράδοση του τόπου μας.

Στολές ξεχωριστές, ακούσματα και χοροί από κάθε γωνία της Ηπείρου, όλα μου υπενθύμιζαν την ομορφιά αυτού του τόπου.

Ελπίζω να μπορώ και να έχω την ευκαιρία να βρίσκομαι σε τέτοιες μεγάλες γιορτές που σχετίζονται με τον πολιτισμό μας και να έρχομαι σε επαφή με ανθρώπους που αγαπούν την πατρίδα τους και ό,τι αυτή στην πάροδο του χρόνου τους παρέδωσε και τους παραδίδει.

ΔΑΝΑΗ ΜΙΧΑ
(εγγονή Κων/νου Μηλιώνη)

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ

Αγαπητοί Συγχωριανοί, η Τράπεζα Αίματος του χωριού μας, δικαιώνοντας απόλυτα τον λόγο της σύστασής της από τον Μάιο του 2017 που δημιουργήθηκε, κλήθηκε να προσφέρει ήδη 6 φιάλες αίμα από τις 13 που διέθετε συνολικά σε ανθρώπους του χωριού μας που το είχαν άμεση ανάγκη.

Αντιλαμβανόμαστε όλοι τη σημασία του εγχειρήματος και καλούμαστε **ΕΜΠΡΑΚΤΑ** να το στηρίξουμε «**δίνοντας το αίμα μας**» για τη συνέχειά του. Άμεσος στόχος του ΔΣ είναι να επαναλάβει τη δράση της εθελοντικής αιμοδοσίας και κινείται ήδη προς αυτή την κατεύθυνση. Ωστόσο, αυτό θα πρέπει να γίνει και προτεραιότητα του καθενός από μας ατομικά έτσι, ώστε να στραφούμε στο οποιαδήποτε νοσοκομείο και να προσφέρουμε αίμα εθελοντικά για την ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ με κωδικό 14090.

Για οποιαδήποτε περαιτέρω πληροφορία ή για να ενημερώσετε την υπεύθυνη της Τράπεζας για την προσφορά σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με την Ευαγγ. Τσαμπούρη στο 6972829267.

Η Κική Σιδόπουλα από τη Γρανιτσπούλα δίνοντας για δεύτερη φορά αίμα στην Τράπεζα Αίματος της Αετοπέτρας

Το Δ.Σ.

ΥΦΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ημουν μικρό κορίτσι, όταν έμαθα πρώτη φορά ότι το κλαρίνο δεν ήταν ανέκαθεν βασικό όργανο της μουσικής παράδοσης της Ηπείρου. Κι ακόμα κι όταν ήρθε στα μέρη μας (από την Ευρώπη και όχι από την Ανατολή, όπως πιστεύουν πολλοί) προφανώς δε διαδόθηκε σε μια νύχτα. Πέρασε πολύς καιρός μέχρι να θεωρείται αναπόσπαστο κομμάτι μιας ζυγιάς και να γίνει αποδεκτό από τον λαό, που άκουγε ξαφνικά τα τραγούδια και τις μουσικές του με έναν νέο ήχο.

Ήμουν έφηβη, όταν συνειδητοποίησα ότι πολλά τραγούδια που εγώ θεωρούσα παλιά και κλασικά, πολλά τραγούδια που θεωρούσα ότι με συνέδεαν κάπως με το παρελθόν και πάνω στα λόγια τους ξετυλίγονταν οι παλιές ιστορίες του τόπου μου, αυτά τα τραγούδια πιθανότατα δεν υπήρχαν ακόμα την εποχή της προγιαγιάς και του προπάππου μου. Ή, αν υπήρχαν, ίσως και να τα θεωρούσαν νεανικές απόπειρες, που αλλοιούναν ό,τι ήξεραν μέχρι τότε.

Περίεργο πράγμα η παράδοση και το βάρος που κουβαλάει αυτή η λέξη. Μπορεί να γίνει μια υπέροχη μηχανή του χρόνου που σε ταξιδεύει στο παρελθόν και τις ρίζες σου ή μια μέγερη που σφίγγει γύρω από το λαιμό σου και σε κάνει σκλάβο της. Είναι αυτή που μπορεί να σου δώσει την αίσθηση της συνέχειας μέσα στον χρόνο, την αίσθηση του ανήκειν. Είναι αυτή που θα σε φουσκώσει σαν πέρδικα από περηφάνια, είναι αυτή που θα κουβαλάς μέσα στην καρδιά σου, όπου κι αν βρίσκεσαι. Αλλά είναι η ίδια παράδοση που μπορεί να σε κρατήσει δεμένο, ανήμπορο να προχωρήσεις, αυτή που ίσως σε τυφλώσει αρκετά, για να τη θαυμάζεις μέσα στην παγωμένη βιτρίνα της, αλλά να μην μπορείς να την ακολουθήσεις στη ροή και την εξέλιξή της, καθώς περνάει ο καιρός.

Η παράδοση είναι πάντα οι άνθρωποι. Πάντα. Δεν είναι οι άψυχες σελίδες ενός βιβλίου, δεν είναι οι κούφιες νότες ενός οργάνου, δεν είναι τα κρύα υφάσματα ούτε τα σαπισιμένα έπιπλα και εργαλεία. Είναι οι ιστορίες και οι μνήμες πίσω από αυτά. Τα κλάματα και τα γέλια, τα γλέντια, οι γάμοι και οι κηδείες, οι έρωτες και οι αγάπες και τα μίσση. Τα οικογενειακά δράματα, τα ρημαγμένα νιάτα ή τα ολάνθιστα γηρατειά. Η ξενιτιά κι ο πόνος κι ο χαμός, τα τρεμάμενα χέρια που έγραψαν γράμματα, οι παρεξηγήσεις και οι χαμένες ευκαιρίες, οι λέξεις που δεν ειπώθηκαν ποτέ.

Η αναβίωση μιας παράδοσης: Έχω ξεχάσει ήδη τη χρονιά, αλλά δε θα ξεχάσω ποτέ το ξημέρωμα της τελευταίας βραδιάς ενός καλοκαιρινού πανηγυριού μας που καθόμουν με την παρέα μου στον πλάτανο της "γειτονιάς" μας (πίσω από το σπίτι μας και τον Νουσαϊών). Όλοι είχαν πάει για ύπνο και το πανηγύρι είχε τελειώσει, αλλά εμείς συνεχίζαμε μεταξύ μας, μεθυσμένοι και κεφάτοι και ακούραστοι με ένα τουμπλελί μόνο να μας συντροφεύει. Η μάνα μου θα έφευγε το ίδιο πρωί για τον Πειραιά και κοιμόταν, προσπαθώντας να ξεκλέψει λίγες ώρες ξεκούρασης. Και το δικό μας γλέντι τράβηξε μέχρι που πήραμε χαμπάρι πως ήρθε η ώρα να την ξυπνήσουμε. Μπήκαμε αθόρυβα στο δωμάτιο από την μπαλκονόπορτα, στηθήκαμε σαν στρατιωτάκια γύρω από το κρεβάτι και ξεκινήσαμε, μια χούφτα ξευχητισμένοι φωνακλάδες, να της τραγουδάμε ηπειρώτικα κοπανώντας το τουμπλελί. Η συγκίνησή της και το χαμόγελό της ήταν αυτά που ενίσχυσαν τη νεανική μας περηφάνια γι' αυτό που μόλις είχαμε κάνει.

Οι βίλιτες, η αναβίωσή τους στο μικρό μας χωριό, ξεκίνησαν από μερικά παιδιά που ήθελαν να δούνε τι θα γίνει, αν ξυπνούσαν κι άλλους με τον ίδιο τρόπο, όπως και την κυρα-Δώρα. Ακόμα τότε νομίζω, δεν ξέραμε ότι αυτό που κάναμε αυθόρμητα είχε υπάρξει έθιμο του παρελθόντος. Και τον επόμενο χρόνο, το ξημέρωμα της τρίτης μέρας του

πανηγυριού είδαμε κι άλλα χαμόγελα κι άλλα δακρυσμένα μάτια και πρόχειρα κεράσματα, ό,τι είχε μείνει στο κάθε σπίτι από τις προηγούμενες μέρες. Και είχαμε και τους οργανοπαίχτες μαζί μας και οι άνθρωποι χόρευαν με τα νυχτικά και τις πτυζάμες και κάθε σπίτι που μπαίναμε άδειαζε και προχωρούσαμε όλοι μαζί στο επόμενο.

Η δημιουργία μιας παράδοσης: Έχω επίσης ξεχάσει τη χρονιά, αλλά δε θα ξεχάσω ποτέ εκείνο το βράδυ του Οκτωβρίου, που το πούλμαν με τους εκδρομείς του Αγ. Δημητρίου θα έφτανε στο χωριό αργά το βράδυ. Οι περισσότεροι ταξιδιώτες θα έφταναν σε κλειστά σπίτια, κουρασμένοι και ταλαιπωρημένοι. Ο Στάθης Παππάς (θυμάμαι πως, τουλάχιστον την πρώτη χρονιά ήταν μόνος, εάν κάνω λάθος συγχωρέστε με) κατέβηκε στο μαγεριό και ετοίμασε ένα καζάνι (σουπτα ή φασολάδα;) να έχουν τουλάχιστον

Αποψη του χωριού

να φάνε κάτι, όταν θα φτάνανε, όπως κι έγινε. Και τον επόμενο χρόνο ξαναέγινε. Και η κούραση έγινε κέφι και το φαί πήρε και γλέντι. Και ήρθαν κι άλλα φαγητά και ήρθαν και όργανα (δε θέλουμε και πολύ εμείς οι Αετοπετρίτες, για να καλοφτιάσουμε τα γλέντια μας). Το πανηγύρι του Αγ. Δημητρίου ξεκίνησε από τη σκέψη ενός ανθρώπου για τους συγχωριανούς του, που ήθελε να κάνει κάτι βασικό, για να τους διευκολύνει έστω και λίγο.

Η ροή μιας παράδοσης στον χρόνο: Τον Ιούλιο του 2013 βρισκόμαστε στο πανηγύρι και ντυνόμαστε για την παρουσίαση του μεγάλου χορευτικού. Εκείνη τη χρονιά φοράω για πρώτη φορά τη φορεσιά της προ-γιαγιάς μου Βασιλικής Νούση-Ζόγκαρη, φτιαγμένη με δύο ποδιές και δύο ζώνες, για τον γάμο της και για "καθημερινή" χρήση. Ο γιος μου ήταν τότε πέντε μηνών και κατά το ντύσιμό μας, έρχεται η ώρα του να φάει. Τον πάω στο δεύτερο δωματάκι του σχολείου και κάθομαι να τον θηλάσω. Η μάνα μου μας κάνει παρέα και κάποια στιγμή μου λέει: Αν σ' έβλεπε η Βασίλω τώρα... καλύτερη εικόνα της παράδοσής μας δε θα μπορούσαμε να έχουμε. Πώς τα 'φερε ο χρόνος και, φορώντας τα ίδια ρούχα, έκανα το ίδιο που έκανε και η προ-γιαγιά μου σχεδόν εκατό χρόνια πριν. Αν μπορούσε κάποιος να μας βγάλει δυο ασπρόμαυρες φωτογραφίες, την καθέμια στην εποχή της, με το μωρό της και με τα ίδια ρούχα, θα ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει ποια είναι στο παρελθόν και ποια στο παρόν. Κάτι τέτοιες στιγμές διαλύεται ο χρόνος και οι παραδόσεις πραγματικά ζωντανεύουν και εμπλουτίζονται και φορτώνονται με καινούριες αναμνήσεις για τις επόμενες γενιές.

Οι βίλιτες κάποια στιγμή σταμάτησαν. Δεν το θεωρώ καλό ή κακό, πιστεύω πως έκαναν τον κύκλο τους. Γιατί, κατά τη γνώμη μου, είχαν χάσει τον αυθορμητισμό που τις δημιούργησε και τις έθρεψε για χρόνια. Και από το να

γίνονται με το ζόρι, καλύτερα να σβήσουν. Για λίγο ή για πολύ. Μπορεί η επόμενη από εμάς γενιά να το ξανακάνει, με τον δικό της τρόπο. Μπορεί να περάσουν άλλα εκατό χρόνια μέχρι τα δικά μας δισέγγονα, χωρίς ίσως να ξέρουν ότι κάποτε το κάναμε κι εμείς, να βρεθούν στον ίδιο παραπόταμο του χρόνου και να διαλέξουν τον ίδιο τρόπο, για να καλημερίσουν τους δικούς τους συντοπίτες. Ίσως και να μην ξαναγίνουν ποτέ και κάποιο άλλο παλιό ή νέο έθιμο να πάρει τη θέση τους στην ιστορία της παράδοσης.

Το ίδιο ίσως γίνει και με το πανηγύρι του Αγ. Δημητρίου ή ίσως και να μείνει για αιώνες ζωντανό και απαρράλλαχτο. Το πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής γινόταν κάποτε μεσημέρι κι όμως οι σημερινές γενιές το φαντάζονται αδιανόητο να γλεντάνε κάτω από το λιοπύρι του καλοκαιριού.

Υποχρέωσή μας είναι να κρατάμε τις μνήμες ζωντανές, όχι να τις επιβάλλουμε. Να σεβόμαστε την παράδοση και όχι να τη θεοποιούμε. Όσες παραδόσεις άντεξαν στο χρόνο, ήταν από αγάπη και όχι από υποχρέωση και όσες γίνονται με το ζόρι, είναι καταδικασμένες να σβήσουν αργά ή γρήγορα.

Οταν η γιαγιά μου αποφάσισε να φτιάξει το πρώτο παιδικό χορευτικό συνάντησε κι εκείνη δυσκολίες και το εγχείρημα δε χαιρέτιστηκε με τον ενθουσιασμό που νομίζουν πολλοί σήμερα. Οι περισσότεροι μπορεί να μην τα θυμούνται και να τη μνημονεύουν (σωστά) ως τη δυναμική γυναίκα που έκανε κάτι ξεχωριστό. Όμως εμείς, η οικογένειά της και οι κοντινοί της φίλοι, βλέπαμε και τη γυναίκα που έπρεπε να ξεπεράσει εμπόδια. Την αρχική αρνητικότητα κάποιων για το εγχείρημα, την απαξίωσή τους προς την ικανότητά της (ως γυναίκας και μάλιστα) να τα καταφέρει να ασχοληθεί και με κάτι άλλο εκτός από την κουζίνα της και τα παιδιά της. Θυμόμαστε την υπερ-προσπάθειά της να μιλάει συνεχώς με τους γονείς, να κρατάει το ενδιαφέρον ζωντανό, τη δουλειά της για να φτιάξει τις παιδικές φορεσιές, την απογοήτευσή της, όταν δεν έβρισκε υποστηρικτές στο έργο της, την αφοσίωσή της στον ρόλο της, που πολλές φορές ίσως "έκλεβε" στιγμές που θα ήθελε να είχε περάσει με την οικογένειά της. Σήμερα είναι για τους Αετοπετρίτες και όχι μόνο, μια σταθερή και δυνατή κολώνα της παράδοσης του τόπου μας. Όμως δεν ήταν πάντα έτσι και δεν το λέω με πικρία, αλλά μόνο και μόνο, για να τονίσω τη ρευστότητα και την "ευλυγισία" της παράδοσης.

Ό,τι θεωρούμε δεδομένο σήμερα, δεν ήταν πάντα έτσι. Το σημερινό παραδοσιακό υπήρξε κάποτε μοντέρνο, πρωτοποριακό, καινούριο και όχι απαραίτητα καλοδεχούμενο. Εμείς είμαστε η παράδοση. Ακόμα κι αν αύριο ζημερώσει μια μέρα που κανείς μας δε θυμάται τίποτα από το παρελθόν, η ανάγκη μας για συνέχεια θα φτιάξει νέες παραδόσεις. Κάποιες θα μείνουν, άλλες θα σβήσουν. Κάποιες θα παλέψουν με τις παλιές αντιλήψεις, για να σταθούν περήφανες, και κάποιες θα έρθουν φυσικά, χωρίς αντιρρήσεις, σαν να υπήρχαν από πάντα. Κάποιες θα ξαναγεννιούνται φρέσκες, κάτω από νέα πρίσματα και κοινωνικά δεδομένα, άλλες θα παραμένουν ίδιες σαν να τις χάραξε κάποιος σε άσπαστη πέτρα. Όσοι θέλουν να βλέπουν την παράδοση σαν έκτη σε μουσείο, μπορεί να την εκτιμούν αλλά δε θα καταλάβουν το εύρος της επιρροής της, δε θα αισθανθούν τη συνέχεια της αλλά και τη συνεχή πρόσκλησή της προς τον καθένα ξεχωριστά να γίνει μέρος της και όχι απλός θεατής. Όσοι έχουν την τύχη να νιώσουν την παρουσία της τόσο στην μακράιωνη ιστορία του τόπου μας όσο και στις πιο καθημερινές τους στιγμές, θα μπορέσουν να την απολαύσουν όπως θα έπρεπε να είναι. Το πιο ζεστό, νοσταλγικό αλλά και ελπιδοφόρο κομμάτι της καρδιάς τους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΑΡΔΑ

Η Αετόπετρα στην Πίτα του Ηπειρώτη

Την Κυριακή 25 Φεβρουαρίου 2018 στο ΣΕΦ η Πανεπειρωτική Συνομοσπονδία Ελλάδος οργάνωσε την καθιερωμένη πλέον ΠΙΤΑ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΗ, αποβλέποντας στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των Ηπειρωτών και στη συμμετοχή όσο το δυνατόν περισσότερων μουσικών και χορευτικών ομίλων, με στόχο τη διατήρηση της μακράς μουσικής -και όχι μόνο- παράδοσης της Ηπείρου.

Στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίνεται σταθερά τα τελευταία χρόνια η Αδελφότητά μας, παραμένοντας ένα από τα πιο ενεργά και δημιουργικά Σωματεία απόδημων Ηπειρωτών.

Η φετινή μας συμμετοχή σηματοδεύτηκε από το νέο ξεκίνημα του παιδικού μας Χορευτικού που, με την εθελοντική καθοδήγηση της Αναστασίας Γάρδα και με ελάχιστες πρόβες, κατάφερε να παρουσιάσει τη δουλειά του με τόσο ωραίο τρόπο, ώστε μας έκανε όλους χαρούμενους και υπερήφανους. Χειροκροτήσαμε τα παιδιά μας γεμάτοι ενθουσιασμό, έχοντας την αίσθηση ότι μέσω αυτής της προσπάθειας καταφέραμε να δημιουργήσουμε μια νέα εστία παρέας για τα μικρότερα παιδιά της Αετόπετρας και ελπίζοντας ότι στο άμεσο μέλλον θα αποφασίσουν κι άλλοι γονείς να θυσιάσουν λίγο από τον χρόνο τους, για να φέρουν τα Αετοπειριτόπουλα

Το Χορευτικό των Ενηλίκων στην εκδήλωση της ΠΣΕ

πιο κοντά στο χωριό και στις πατρογονικές ρίζες τους. Κι ακόμη χαρήκαμε, γιατί η παρέα μας μεγάλωσε, αφού, στη συνέχεια του δικού μας κύκλου, δυο μικρότερες χορευτικές ομάδες παιδιών από την Οξυά Κόνιτσας και τον Σύλλογο Ηπειρωτών Ν. Φιλαδέλφειας, γνωρίστηκαν με τα δικά μας παιδιά, συνεργάστηκαν και χόρεψαν όλα μαζί, το καθένα στην ομάδα του.

Τα παιδιά που αποτέλεσαν το παιδικό μας Χορευτικό

ήταν τα εξής:

- Κατερίνα – Ελένη και Γρηγόρης Βενιός (εγγόνια της Ελένης Γρηγ. Τσαμπούρη)
- Γιώργος Ζαπάντης (εγγονός του Γεωργ. Λώλη)
- Δημήτρης, Μαρία και Παναγιώτης Μαύρος (εγγόνια της Βούλας Τριανταφύλλου)
- Αλεξάνδρα Μερσινιά
- Σωτηρία, Μυρτώ και Δήμητρα Μηλιώνη
- Σωτήρης - Ιωάννης Νούσης
- Αρχοντία και Πελαγία Σαράντου (εγγόνια του Θεοδ. Π. Παππά)

Στην ίδια εκδήλωση ήταν βέβαια παρόν και το Χορευτικό των Ενηλίκων, που σταθερά τα τελευταία χρόνια με τη διδασκαλία του Νίκου Ζέκη θεωρείται έμπειρο πια σε παραστάσεις, συνεχίζοντας πάντα με τον ίδιο ενθουσιασμό. Με κάθε τέτοια ευκαιρία ως αφορμή, ο κύριος στόχος μας πλέον είναι να πλαισιώσουν το Χορευτικό μας περισσότερες νέες και νέοι Αετοπειριτίτες, αλλά και μεγαλύτεροι που επιθυμούν να συμμετάσχουν και να διευρύνουν την ομάδα μας.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι σε κάθε παράσταση περνάμε όμορφα, δονόμαστε περισσότερο και δημιουργούμε όμορφες πολύτιμες αναμνήσεις.

Τσαμπούρη Ευαγγελία

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟΓΕΦΥΡΟ

(Από την ηλεκτρ. έκδοση της Εφημερίδας των Συντακτών - Συντάκτης: Φιλήμων Καραμήτσος)

Το Θεογέφυρο της Ζίτσας δεν υπάρχει πια, κατέρρευσε το πρωί της Πέμπτης. Ένα σπάνιο φυσικό μνημείο που εντυπωσίαζε χιλιάδες ανθρώπους που το επισκέπτονταν κάθε χρόνο χάθηκε στα νερά του ποταμού, πιθανόν λόγω των πολυήμερων βροχοπτώσεων το τελευταίο διάστημα. Τα αίτια θα διερευνηθούν από τις

αρμόδιες υπηρεσίες, μέλη των οποίων έσπευσαν στο σημείο.

Το Θεογέφυρο, φορτωμένο με θρύλους από τη γοητεία που προκαλούσε, πήρε την ονομασία του από τους κατοίκους της περιοχής που επί αιώνες το χρησιμοποιούσαν ως φυσικό πέρασμα του Καλαμά κοντά στο χωριό Λίθινο, κάτω από τη Ζίτσα. Βράχος μικρού πλάτους σε μήκος περίπου 45 μέτρων, 20 μέτρα πάνω από το ποτάμι, δημιουργούσε ένα φυσικό γεφύρι που τις τελευταίες δεκαετίες δεν χρησιμοποιούνταν ως τέτοιο, αποτελούσε όμως ένα πραγματικό μνημείο της φύσης, με τους επισκέπτες να κατεβαίνουν χαμηλά στο ποτάμι και να θαυμάζουν τον θόλο

που δημιουργούσε μέσα σε ένα μοναδικό τοπίο.

Το Θεογέφυρο και η ευρύτερη περιοχή χαρακτηρίστηκε αρχαιολογικός χώρος με ΦΕΚ του

1991 και αποτελούσε έναν από τους πιο γνωστούς τουριστικούς προορισμούς της περιοχής.

Ο Δήμος Ζίτσας ενημέρωσε με σχετικό έγγραφο του τους

βουλευτές Ιωαννίνων και το υπουργείο Εσωτερικών καθώς και τις αρμόδιες υπηρεσίες (Εφορεία Αρχαιοτήτων Ιωαννίνων και ΙΓΜΕ) προκειμένου όλοι μαζί να συντονίσουν τις ενέργειες τους για την επόμενη μέρα. Πώς όμως μπορεί να γίνει κάτι για ένα δημιουργήμα της φύσης;

Θυμίζουμε ότι ένα άλλο γεφύρι, ανθρώπινο δημιουργήμα εκείνο, το Γεφύρι της Πλάκας στον Άραχθο στα Τζουμέρκα, κατέρρευσε την πρώτη ημέρα του Φεβρουαρίου του 2015 και οι προσπάθειες εντείνονται το τελευταίο διάστημα, ώστε να προχωρήσει ο διαγωνισμός και η τελική φάση αναστήλωσής του.

ΣΤΗΛΗ ΠΑΛΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ανασύροντας μνήμες

1950: Άρχισα να παρευρίσκομαι στις συγκεντρώσεις της παροικίας του χωριού μας από 14 ετών, μαζί με άλλους νέους της ηλικίας μου. Τότε οι εκδηλώσεις ήταν λίγες, αλλά οι παρέες μας συχνές. Τη δεύτερη μέρα του Πάσχα ήταν η κοσμαντάμωση των Αετοπειριτών, στις Τζιτζιφιές, στο Μοσχάτο, στο Ρέντη. Κάπως έτσι, βρέθηκα στο Δ.Σ. ως σύμβουλος, ως γεν. γραμματέας και το 1965 ως πρόεδρος.

1970: Εκλέχτηκα Πρόεδρος. Τα υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου ήταν:
Αντιπρόεδρος: Ευάγγελος Αθ. Μάνος
Γεν. Γραμματέας: Πέτρος Μπάτσος
Ταμίας: Γεώργιος Π. Μηλιώνης
Μέλη: Δημ. Ιω. Μάνος
Ευαγγ. Θεοχ. Μάνος
Αναστ. Θεοδ. Ζήκος

Η Αδελφότητα από το 1901 φρόντιζε όσο μπορούσε το χωριό μας, με χρήματα που συγκέντρωνε από το ενοίκιο του αρτοποιείου, από δωρεές και συνδρομές μελών ή από εκδηλώσεις, εκδρομές και φυσικά από το ημερολόγιο.

Η πρώτη σκέψη μας τότε ήταν να διευκολύνουμε τη ζωή όσων έμεναν στο χωριό και το πρώτο βασικό ζήτημα ήταν το νερό. Οι συνθήκες με τις οποίες έφτανε στα σπίτια ήταν πολύ δύσκολες. Σκεφτήκαμε μια πρόχειρη λύση, μέχρι να γίνει οριστικό το δίκτυο, και αγοράσαμε 1500 μ. λάστιχο ύδρευσης, με σκοπό να το συνδέσουμε με τη Βίγλα και να φτάσει ως το Μεσοχώρι. Έτσι και έγινε με πολύ κόπο, κουβαλώντας με τα χέρια, στις πλάτες, μέσα στις πέτρες και τους θάμνους. Πολλοί χωριανοί βοήθησαν τότε κι έτσι έφτασε το νερό στο χωριό.

Η θητεία μου ως Προέδρου διήρκεσε τρία χρόνια και στο διάστημα αυτό συμμετείχαν επίσης στο Συμβούλιο ο Βασ. Κ. Παππάς, ο Σπύρος Χρ. Μηλιώνης, ο Βαγγέλης Σπ. Βουρεκάς, ο Πέτρος Π. Μάνος και ο Γεώργιος Λώλης ως Γ.Γ.

1971 ΟΚΤΩΒΡΗΣ: Γιορτάσαμε τα 70 χρόνια από την ίδρυση της Αδελφότητας. Μια γιορτή λαμπερή, όπως άξιζε στην τόσο δραστήρια Αδελφότητά μας, σε μια μεγά-

λη αίθουσα στον Πειραικό Σύνδεσμο στον Πειραιά, γεμάτη με κόσμο, πολλούς όρθιους ακόμη και έξω στα σκαλοπάτια, στο πλατύσκαλο, μέχρι επάνω στο θεωρείο. Στην είσοδο κοπέλες του χωριού μας, ντυμένες με παραδοσιακές φορεσιές, υποδέχονταν τον κόσμο με χαμόγελο.

Το πρόγραμμα παρουσίασε ο Ηπειρώτης Τάκης Νατσούλης (κονφερασιέ της εποχής), ενώ βασικός ομιλητής, που άγγιξε τις ψυχές των Αετοπειριτών, ήταν ο Ευαγγ. Αγγέλης. Την απαγγελία είχε αναλάβει η ηπειρώτισσα ηθοποιός Άννα Ιασωνίδου, ενώ στις εκδηλώσεις έδωσε το παρόν και το χορευτικό του Κουσιάδη, με πρωτοχορεύτρια την Ε. Λάλου, καθηγήτρια χορού στη Γυμναστική Ακαδημία. Κλαρίνο έπαιξε ο Τάσος Χαλκιάς με την κομπανία του, ενώ στο τραγούδι ήταν ο νεαρός τότε Σάββας Σιάτρας, ο Αλέκος Κιτοσάκης και ο Φώτης Χαλκιάς, ο οποίος έπαιξε και λαούτο.

Μέχρι σήμερα πολλοί θυμούνται αυτή τη, μεγαλειώδη για την εποχή γιορτή, που ήταν «Ηπειρος» !!!

1973: Πάντα θαύμαζα τη Βραστοβά που κάθε χρόνο στις 15 Αυγούστου το μεσημέρι γιόρταζε την ημέρα της Παναγίας με κοινοτικό πανηγύρι και παραδοσιακά φαγητά. Συζητήσαμε στο συμβούλιο να διοργανώσουμε κι εμείς κάτι ανάλογο της Αγ. Παρασκευής, διότι, όπως γνωρίζαμε, μετά τη λειτουργία τα όργανα πήγαιναν «βίζιτες» με όλο τον κόσμο στα σπίτια του Μαχαλά που γιόρταζαν αυτή την ημέρα.

Αφού όλοι συμφώνησαν και χάρηκαν για την ιδέα, αρχίσαμε τις προσπάθειες για την υλοποίηση, γιατί οι συνθήκες ήταν δύσκολες και δεν είχαμε υποδομές. Επισκεφτήκαμε τον Πρόεδρο της Λάβδανης, αείμνηστο Τσόρβα και ζητήσαμε να μας βοηθήσει να στήσουμε το πανηγύρι το μεσημέρι της Αγ. Παρασκευής. Με πολλή προθυμία μας δάνεισαν όλα τα σκεύη, τραπέζια, πάγκους, καζάνια, πιάτα... Παρευρέθηκε ο ίδιος ο Πρόεδρος μαζί με τον πρωτομάγειρά τους και μας τόνισε ότι είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στους Αετοπειριτίτες.

Όλο το χωριό «στο πόδι». Οι γυναίκες έτρεχαν να ετοιμάσουν τα του μαγειρέματος, να αλέσουν το πληγούρι παραδοσιακά με «χειρόμλα», να υπάρχουν τα πάντα: φαγητά, γιαχνί, κοφτός, σαλάτες, τυριά, κρασί...

Όλο το συμβούλιο παρόν. Τα σκεύη ήρθαν, η σκίαση έγινε με φτέρες και κλαδιά, τα καζάνια στήθηκαν στην άκρη της αυλής του Σχολείου, στο σημερινό μαγειρείο, και οι άντρες, ανάβοντας φωτιά με ξύλα, ανέλαβαν το μαγειρέμα στα καζάνια κι όλα τα υπόλοιπα οι νέες, οι νέοι, οι μητέρες και οι γιαγιάδες.

Το μεσημέρι ήταν όλα έτοιμα και άρχισε το πανηγύρι με την κομπανία του Βασ. Τόλη (αν δεν κάνω λάθος). Η επιτυχία ήταν μεγάλη και η ικανοποίηση τεράστια, ώστε ξεχάσαμε την κούραση, την ταλαιπωρία, τα δυσμενή σχόλια περί αποτυχίας, τα σπατασμένα αυτοκίνητά μας από τα «πέρα – δώθε».

Το πανηγύρι αυτό κρατάει 45 χρόνια περίπου, από τότε μέχρι σήμερα, αλλά η εξέλιξη της εποχής απλοποίησε τα πράγματα.

Στη διάρκεια αυτής της θητείας έγιναν χοροεσπερίδες, εκδρομές (με πέντε πουλύμαν), πανηγύρια της Παλιουρής στην Π. Πεντέλη, όλα με πολλή επιτυχία, γιατί οι Αετοπειριτίτες θέλουμε ν' ανταμώνουμε και να γλεντάμε, όπως ξέρουμε να γλεντάμε.

Μέσα σε όλα αυτά ξεκίνησε και η κατασκευή του Ηρώου των Πεσόντων με τον Αετό. Πρώτα απευθυνθήκαμε στον συγχωριανό μας γλύπτη, αείμνηστο Δημ. Ματθ. Μηλιώνη. Δεν ήθελε να το αναλάβει και μας σύστησε τον Ηπειρώτη γλύπτη Θεόδωρο Παπαγιάννη, σημερινό καθηγητή της Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών. Νεαρό τότε, τον πήγαμε στην Αετόπετρα να δει τον τόπο για την έμπνευσή του. Όλα πήγαν καλά κι έγινε ένα έργο τέχνης στο χωριό μας. Μπράβο του !

Με προθυμία, με κέφι και αγάπη για το χωριό μας, σύσσωμο το συμβούλιο δούλεψε για το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ιδιαίτερα η γιορτή των 70 χρόνων οργανώθηκε από όλους, αλλά «ψάχτηκε» από τον Γ.Γ. Γεώργιο Ν. Λώλη και, όπως πάντα, έβαζε στην κυριολεξία πλάτη και ο Γεώργιος Π. Μηλιώνης.

Κλείνοντας, θα ήθελα να πω ότι ο Σπύρος Τσαμπούρης και το Δ.Σ. δεν έκαναν τίποτα περισσότερο από οποιονδήποτε Αετοπειριτίτη στις θέσεις αυτές. Ήταν καθήκον μας! Τα έργα έγιναν στο όνομα της Αδελφότητάς μας, χωρίς άλλη ταμπέλα... Ο Σύλλογος δεν είναι χώρος επίδειξης του εαυτού μας, γνωρίζουμε πολύ καλά ο ένας τον άλλο. Ο σκοπός είναι να βάζουμε ένα λιθαράκι ακόμα. Όλοι οι Αετοπειριτίτες φροντίζουμε και πονάμε αυτόν τον όμορφο τόπο που λέγεται ... ΑΕΤΟΠΕΤΡΑ !!!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΘ. ΤΣΑΜΠΟΥΡΗΣ